

[Kirkeministeren.]

heraf må jeg så til den tid afgøre, hvad videre skal ske.

Ingeborg Gjerding (FP):

Jeg vil gerne spørge ministeren: forhåbentlig er det meningen, at man i dette spørgsmål tager i betænkning, hvad der er meningen med at have en folkekirke. Det vil sige, at man må opdrage børnene efter de kristne bud og indpode dem fra barndommen. Forlanger man sine børn døbt, må det ikke bare være for et syns skyld, der må være den mening med dåben, at man påtænker at opdrage dem til at respektere de kristne bud. Derfor angriber jeg også til en vis grad skolen for, at der ikke er nok undervisning i kristendom. Det er min mening, at ungdommen kommer ud i mange forbrydelser, fordi den ikke har lært at adfærdsbegrænse sig selv efter disse bud. Det er et stort ansvar, skole og forældre påtager sig ved ikke at opdrage efter dem.

Jeg forstår så udmærket pastor Nør, at han forlanger, at børnenes forældre, før de døber deres børn, skal have en forudgående orientering om de kristne bud og om de forpligtelser, dette skaber for opdragelsen af deres børn. Jeg kan derfor heller ikke tænke mig, når man nu har en folkekirke, at man kunne tænke sig at forlange pastor Nørs afgang af den grund, for det, han forlanger, er jo i nøje overensstemmelse med folkekirkens mening. Forhåbentlig mener man, at det må være præstens egen samvittighed over for kirken, der afgør spørgsmålet.

Kirkeministeren (Damsgaard):

Til fru Ingeborg Gjerding vil jeg gerne sige: der er da ingen, der ikke ønsker, at børnene, der er døbt, skal oplæres i den kristne tro, og problemet er jo det, om det er heldigt, at præsten prøver at stille betingelser op for at døbe de børn, som forældre frivilligt bærer frem til dåb. Det er det, der er sagens kerne her. Hvad præsten taler med forældre om med hensyn til at lære børnene at bede og at oplære dem, er da helt i orden, men det er spørgsmålet for mig, om det dog er rimeligt, at en præst, der er ansat i folkekirken, måske på grund af samvittighed prøver at stille nogle betingelser op og vurdere: børn af de forældre dér vil jeg ikke døbe, andre vil jeg døbe. Jeg tror, det er

meget vanskeligt, og jeg synes heller ikke, det er i overensstemmelse med de kristne bud.

Med hensyn til oplæringen af børn i kristendom, som jo er en betingelse, der er knyttet, eller noget, der bør kunne knyttes til, at man vil have sine børn døbt, har jeg nu alligevel en tro på, at den først og fremmest påhviler hjemmet og familiemedlemmer omkring hjemmet, skolen og senere præsten i konfirmandundervisningen. Men at det er en påtrængende opgave for alle, der har med folkekirkelige spørgsmål at gøre, at få så god en kristendomsundervisning for de døbte børn som muligt, deri er vi ikke uenige.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Iversen* (CD) til ministeren for offentlige arbejder:

„Hvorledes bedømmer ministeren muligheden for en liberalisering af bestemmelserne for ikke-regelmæssig lufttrafik, således at de nuværende geografiske begrænsninger af charterflyvningen (selskabsrejser) helt eller delvis ophæves?“

(Spm. nr. 222).

Iversen (CD):

Loven om luftfart giver ingen retningslinjer med hensyn til udformingen af bestemmelserne vedrørende chartertrafik, vel nok fordi der ved lovens ikrafttræden fandtes en meget begrænset trafik med charterfly. De gældende bestemmelser er på væsentlige punkter ikke tilpasset udviklingen, men bærer stadig væk præg af, at denne form for flyvning skulle være noget sekundært. Med få undtagelser tillades den så velkendte og værdsatte selskabsrejsetrafik kun til landene omkring Middelhavet. Ingen kan være i tvivl om, at charterflyvningerne har muliggjort, at en langt bredere del af befolkningen har fået et ferieudbytte, den ellers måtte være foruden.

Med det stillede spørgsmål har jeg først og fremmest haft Tanzania i tankerne. Tanzania er et land, der modtager en betragtelig støtte fra Danmark under loven om hjælp til udviklingslande. Der bygges hoteller for danske rentefrie statslån. Tanzania satser netop på turismen som en hjælp til selv-